

ЦЪРКОВЕНЪ ВЪСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

БЕЗПЛАТНО

„Духовна култура“, списание за религия, изкуство и наука, и „Книжици за деца“.

25. Востословни
пл. ав. Неделя — Туля

АБОНАМЕНТЪ: I За България: 1) За читатели и ученици: за година 100 лева, за пети (абонаментът е само годишен); 2) За останали абонаменти (църковни учреждения, свещеници, частни лица и пр.): за година 120 лева (платими на дв. пети); за 6 месеца 70 лева (платими на един пети); за 3 месеца 40 лева (сжщо); II. За чужбина (абонаментът е само годишен и въ предплата): 350 лева (за Турция 3 турски лири, а за Америка 2 долари). Всичко, което се отнася до „Църковенъ Вестникъ“ и притурките, да се

адресира до Редакцията (Синодална Палата); непомъстени ръкописи за седмичното издание не се повръщат. Всички парични суми да се изпращат до Администрацията. Обявления, само предплатени, се печатат на последните страници. Плаща се: 10 лева за заглавие, 5 лева за дата, 5 лева за подпис и за всъка останала дума по 2 лева. Официалните обявления на църковните учреждения се изпращат направо въ Администрацията; частни обявления се приемат и чрез агенциите; последните получават 30% отстъпка.

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. Нова година — И. Волень.
2. Предъ прага на новата 1934 год. — Д.
3. Най-необходимо пособие за българския православенъ свещеникъ. — Свещеникъ Борисъ Димитровъ.
4. Половинвѣковна научна и обществена дейность на проф. Милетичъ. — Д. Ивановъ.
5. Монастиритъ и животътъ. — Свещ. Тод. Г. Трайковъ.
6. Художественъ отдѣлъ: — Молитва. — Хр. Борина. — Химнъ на любовта. — В. Христовъ. — Стариятъ свещеникъ. — К. Петкановъ.
7. Културни прояви.
8. Сказки и събрания.
9. Бележки и отзиви.
10. Книги.
11. Изъ печата.
12. Сждебна практика.
13. Седмиченъ прегледъ на събитията.
14. Църковна и обществена лѣтопись: I. У насъ; II. Въ чужбина.
15. Обявления.

Нова година.

Въ сжщность не времето служи за измѣрване на живота, а животътъ служи за измѣрване на времето. Безъ живота времето би приличало на едно затворено и навѣки успокоено езеро, а измѣрвано съ живота, то само оживѣва, прелита надъ земята съ пѣсенъ и писъкъ и се проваля въ нѣкаква ненаситна бездна; и угасва на нѣкакъвъ тъменъ брѣгъ.

Предъ тоя стремителенъ летежъ на годинитѣ, поетътъ се чувствува като ограбенъ и, съ отпуснати ржце и широко разтворени очи, презъ сълзи пѣе: „И стана безпощадно ясно — живота прошумѣ и си отиде“.

И сега, когато сме станали да изпроводимъ и да си вземемъ сбогомъ съ старата година, ний отново трѣпнемъ предъ „чудовищния сънъ на вѣковетъ“, кждето отива тя, ний ще ѝ благодаримъ за армагана, който ни донесе и за радоститѣ, които ни е доставила тя презъ своето гостуване.

По пѣтя къмъ насъ се задава новата година.

Ний засѣнчваме очи и съ трепетно сърдце се вираме да видимъ въ бѣло, или въ черно е облѣчена тя, засмѣна ли или намръщена иде срещу насъ и съ какви играчки е навесена нейната елха.

И изморени отъ дълго бдение презъ нощта, когато тя ще дойде, ний ще сложимъ глава за почивка и ще чакаме да ни се яви на сънъ и да ни пришепне на ухото какво ни носи.

Селянинътъ ще иска да му отели кравата женско теленце и нивата му да пусне добра храна. Чиновникътъ ще чака възнаграждение и двойна заплата, еснафътъ — да спечели милиони отъ нѣкоя лотария, а интелектуелътъ — да улови своитѣ блѣнове и да ги въплѣти въ слово, или картина.

Всички, когато изпращатъ старата година, ще потърсятъ изъ споменитѣ си дароветѣ и радоститѣ, които тя на тѣхъ е доставила, за да ѝ целунатъ ржца и да ѝ благодарятъ, и, може би, никой не ще потърси изъ изтеклото време нѣкое добро дѣло, което той е направилъ на другитѣ, та да благодари на старата година за душевната чистота и сила, съ които го е подкрепила. И, може би, никой отъ тѣзи, които ще очакватъ на сънъ новата година, не ще поискатъ отъ нея да налѣе свѣтилицитѣ имъ съ любовъ, не ще подложатъ грѣбъ, за да поематъ кръста на своя ближень.

А какъ страшно звучатъ думитѣ на поета: „И стана безпощадно ясно — живота прошумѣ и си отиде!“ А колко тежка е смъртта на Иванъ Иличъ изъ Толстоевата повесть „Смъртта на Иванъ Иличъ“, който умира съ съзнанието, че животътъ му е миналъ безцелно, че никакво добро дѣло не е оставилъ на земята.

Хората, сякашъ, забравятъ, че не времето служи за измѣрване на живота, а животътъ — за измѣрване на времето. Тѣ, сякашъ, забравятъ, че надъ лудия летежъ на годинитѣ стои едно мждро строго Око, което бди и дѣли къклицата отъ житото. Тѣ забравятъ Бога на небето и земята и Неговата света воля.

Старата година си отива. Каквото посѣхме, пожънахме. Нова година иде. Какво ще посѣмъ въ нейната сочна плодна равнина? Гребете съ пълни шѣпи изъ евангелската житница и сѣйте! И когато жънете — ще пѣете, и когато посрѣщате нова година — нѣма да трѣпнете.

И. Волень.

Предъ прага на новата 1934 год.

Погъна въ вѣчността още една година. Настъпни нова година. Жадуващиятъ за отрада погледъ иска да спре нейде въ потока на миналото, да зърне подвигъ всевластенъ, мисълъ свѣтла, воля чиста, та да занесе надежда за по-добри дни. Но... едва успѣва.

Отлетѣлата година ни остави въ наследство партизански бѣсъ и разединение. Стопанската и икономическа криза се шири и заплашва съ страховита разруха. Кърваво-червенитѣ лъчи на петожгълната московска звезда по многолики пѣтица грѣятъ въ душитѣ на немалцина български синове и дѣщери, изгарятъ въ тѣхъ доброто и красивото, будятъ безспиръ ненаститенъ звѣръ. Църковниятъ животъ е малко по-деенъ, но все още сънливъ. Чувствува се липса на организирано религиозно творчество. А „разпята въ тѣлеси“ (1 Кор. XII. 25), въпрѣки усилията да бжде укрита, дава своя отзвукъ всѣде.

Има и свѣтли прояви, възгряващи надежда за по-добри дни.

По градове и села никнатъ детски, ученически, юношески, студентски православни християнски дружества и православни християнски братства. Въ тѣхъ има неугасимъ поривъ да живѣятъ религиозно и да *покажатъ*, че сж вѣрни Христови последовници чрезъ ревността служба на малкитѣ братя Христови.

Архиерейскиятъ съборъ прие Проектустава на Българската православна църква, набеляза пѣтица и срѣдства, съ помощта на които могатъ да бждатъ спечелени за Христа сърдцата на хората.

Висшиятъ учебенъ съветъ възприе не еднажъ настойчиво изказваната отъ Св. Синодъ потребна отъ религиозно-нравствено възпитание и отъ въвеждане на въручение въ училищата.

Свещеническиятъ съюзъ закрепна, слоби се съ свои апартаменти, поведе жива християнизаторска дейность.

Софийската духовна семинария отпразнува своята 25-годишнина, а Богословскиятъ факултетъ — 10 годишнина. Стана очевийна значимостта на тѣзи разсадници на духовна просвѣта.

Появиха се много ценни трудове изъ областта на богословската наука, издадени отъ Св. Синодъ, Свещеническиятъ съюзъ, Богословския факултетъ, отдѣлни лица. Нѣкои църковни издания, като „Лъчи на истината“ и Библиотека „Истина“, издавани отъ Св. Синодъ, проникватъ и въ най-затѣхненитѣ села.

Църковнитѣ вестници увеличиха тиража си; тѣ се откликваха на всѣка проява въ живота и водѣха духовно къмъ Христа четитѣ си. Органътъ на Съюза на свещеническиятъ братства в. „Пастирско дѣло“ завърши своята 12-годишнина много успѣшно. Той върви бързо къмъ възходъ. Необходимо е, обаче, българскитѣ православни пастири да внесатъ и „Пастирско дѣло“, и „Църковенъ вестникъ“, и другитѣ църковни издания въ повечето, ако не въ всички православни домове. Тѣ сж тѣхни вѣрни помощници и замѣстници.

Делегати отъ срѣдската балканска секция за миръ и приятелство чрезъ църквитѣ имаха срѣща съ делегати на българската секция. Взети бѣха решения да се работи за подобрене сждбинитѣ на поробенитѣ българци.

Новата година, сама по себе си, не ще донесе нѣщо ново. Новото разцѣпява въ рамкитѣ на старото и е показъ на обезсмъртенъ въ бждещото минало. Не е надеждно *ново* онова, което не се корени въ старото, не го разширява по обемъ и не води къмъ

вѣчното. И поради това, църковницитѣ трѣбва — като си дадатъ равномѣтка за стореното презъ изтеклата година — да продължатъ съ още по-голяма ревность *оцърковяването* на живота и да направятъ настъпилата 1934 година *нова* съ новитѣ усилия за по-завладаващъ показъ на любовта имъ къмъ Христа.

Д.

Най-необходимо пособие за българския православенъ свещеникъ.

Въ тежкото и сждбоносно време, което преживяваме всинца, българскиятъ православенъ свещеникъ чрезъ Божието слово и чудодейната сила на Христа безспирно се бори срещу страшната безпѣтица, ужасното безвѣрие и потресаващата морална разруха. Той е скромниятъ и безшуменъ духовенъ културтрегеръ у насъ, който е въ постояненъ контактъ съ народа и живѣе съ неговитѣ болки, тѣжи и радости. Той е вѣрскиятъ учителъ, който чрезъ Христовата религия води широкитѣ народни маси къмъ духовенъ издигъ и нравственъ възходъ. Той благовестува и просвѣщава навредъ: въ храма, въ дома, въ училище, въ казармата, въ фабриката, въ братствата и дружествата. Българскиятъ православенъ свещеникъ буди и култивира правота, доброта, духовна красота и истинска човѣщина у всички — у стари и млади, у голѣми и малки, у прости и учени — като преди всичко се стреми словото му да хармонира съ живота му, и съ своя личенъ примѣръ да бжде образецъ за подражание. Той разшири своята възпитателна и просвѣтна дейность, особено отъ както заработи у православнитѣ християнски братства и ученическиятъ християнски дружества. Всѣка година Св. Синодъ чрезъ епархийскитѣ духовни началства изпраща до него специално послание, въ което му напомня, че трѣбва да се предаде съ всички сили на интензивна религиозно-просвѣтна работа всрѣдъ младежта, за да изплъни върховния си дългъ — да приближи и съедини учащата се младежъ — най-скѣпото ни народно съкровище — съ Богочовѣка Христа — идеала на вѣковетѣ и надеждата на народитѣ. Въ туй направление, за системна и програмна работа, сж издадени специални брошури и помагала. Напоследъкъ започнаха да се уреждатъ и организиратъ и ръководителски курсове, както за православнитѣ християнски братства, тѣй и за ученическиятъ и юношески християнски дружества. Тукъ се наложи на българския православенъ свещеникъ да се вдълбочава въ екезетиката на Новия Заветъ и да борави съ духа и буквата на свещенитѣ книги. Тукъ не за първи пѣтъ той почувствува крещяща нужда отъ най-необходимото пособие, което е предметъ на нашата статия и което, за жалость, и до днесъ е тѣжна празнота въ нашата духовна книжнина. Туй пособие, споредъ насъ, е основно, първо, главно и насжчно за всѣка духовно-културно-просвѣтна работа. То е еднакво необходимо за всѣки български православенъ клирикъ. Никой благовестителъ, никой евангелизаторъ не може безъ него. Безъ „Библията по предмети“ може, безъ „Правилата на св. Православна Църква и тълкуванията имъ“ все може, безъ „Проповѣдническата енциклопедия“ и списанието „Православенъ пастиръ“ все пакъ може, обаче, безъ *тълкувание на Новия Заветъ* не може.

Необходимо е пълно, обширно, изчерпателно помагало за тълкуване на Новия Заветъ. Това помагало трѣбва да съдържа всички необходими бележки: богословски, географски, исторически, археоложки и езикови. Освенъ туй и

то трѣбва да има следъ първата си корица и пространенъ библейски географско-исторически атласъ.

Въпросното новозаветно помагало, несъмнено, е едно колосално книжно творение, първо по рода си, върху което ще трѣбва да се работи продължително време. То ще трѣбва да излъже последователно: I. — Четиревангелие, II. — Апостолски деяния, III. — Апостолски послания и IV. — Откровение. Както ние си го представяме, то ще бѣде отлично помагало и за недѣлни проповѣди, и за обща просвѣтна братствена дейность. Безспорно, то нѣма да бѣде като пособията, които се препоръчватъ на ръководителитѣ на Прав. христ. братства въ програмата, предложена отъ Съюзния съветъ и помѣстена въ кн. I и II на сп. „Християнка“. Тия пособия сж съвсемъ кратки, частични и незадоволителни. Въ тѣхъ липсва обширно освѣтление на днешната библейска ексегетика, която прекрасно използва новитѣ постижения въ археологията, историята и езикознанието. Всичко това въ най-широкъ обсегъ трѣбва да бѣде застъпено въ новото и тѣй много необходимо просвѣтно пособие, което трѣбва да стане първата справочна и настолна книга за българския православенъ свещеникъ. И само когато то бѣде жива действителность, ще може да се реализира тѣй желаната системность въ просвѣтната дейность на Православнитѣ христ. братства и дружества.

Ние вѣрваме, че Св. Синодъ — върховната църковна управа у насъ — още по-добре схваща грандиозната полза отъ това капитално просвѣтно пособие, което се налага отъ днешнитѣ крещящи духовни нужди, и нѣма да закъснѣе да вземе творческата инициатива за неговото съставяне и издаване. Той разполага съ всички необходими интелектуални и материални сили. Затуй се ласкаемъ отъ надеждата, че не е далечъ денътъ, въ който Св. Синодъ ще възложи върху нашитѣ най-добри и вещи познавачи и ексегети на Новия Заветъ, да съставятъ предметното колосално пособие, и чрезъ абонаментъ, предварително събранъ отъ всички енорийски църкви, манастири, ливници и църковни учреждения, ще реализира напълно и неговото издаване.

Дано тая наша свѣтла надежда бѣде оправдана.

Свещеникъ Борисъ Димитровъ.

Половинвѣковна научна и обществена дейность на проф. Л. Милетичъ.

На 24 т. м., по инициативата на Министерството на просвѣтата, на Академията на наукитѣ и на Държавния университетъ, се отпразднува петдесетгодишната научна дейность на многозаслужилия славистъ-филологъ, титуляренъ проф. по Сравнителна граматика на славянскитѣ езици, и председателъ на Българската академия на наукитѣ — господинъ *Любомиръ Милетичъ*. За случая бѣ издаденъ и юбилеенъ сборникъ съ статии отъ много български и други славянски учени. Този е вториятъ юбилей на мастития ученъ. Първиятъ — 25-годишна научна дейность — бѣ отпразднуванъ презъ 1912 г. и сжщо така ознаменуванъ съ Сборникъ въ честь на проф. Милетичъ.

Професоръ Милетичъ е единъ отъ вѣрстницитѣ на нашата национална култура. Той е единъ отъ основателитѣ на нашия Държавенъ университетъ, тогава Висше училище и единъ отъ първитѣ преподаватели въ него. Роденъ е презъ 1863 г. въ гр. Щипъ. Младинитѣ си прекарва въ различни градове на Македо-

ния, споредъ това кжде учителствува баща му. Веднага следъ освобождението на България се отзовава въ София съ силно желание да следва право, но получава стипендия по Славянска филология и заминава за Загребъ, гдето се учи при прочутия познавачъ на старобългарски и литовски — чехътъ *Леополдъ Гайтлеръ* (1847-1885), а по-късно въ Прага — при славния историкъ на чешки езикъ *Янъ Гебауеръ* (1838-1907). Отъ тѣзи двама видни слависти проф. Милетичъ усвоява основно методитѣ на сравнителното и теоритическо езикознание. Съ дисертацията си „*O članu buqarskog jesyuka*“, въ която отстоява славянския произходъ на члена въ български езикъ, става извѣстенъ на цѣлия славистиченъ ученъ свѣтъ. Следъ завръщането си въ България става учителъ въ I-ва софийска гимназия. Както казахъ, той е единъ отъ основателитѣ на Висшето училище и учителъ на всички по-млади наши професори-филолози и литератори.

Като професоръ създава и ръководи Славянския семинаръ, редактира неговитѣ *Известия*, а като ученъ непрекъснато работи върху отдѣлни въпроси изъ областта на българското и славянското езикознание. На българската диалектология посвещава две подробни изследвания, издадени отъ Балканския институтъ въ Виена — „*Das Ostbulgarische*“ и „*Die Rodopemundarten*“. Това сж единствени за сега у насъ капитални изучавания на източнитѣ и на родопскитѣ говори. Проф. Милетичъ е кръстосалъ България, за да изследва на мѣстото наречията и говоритѣ. По-късно, пакъ подъ негово ръководство, бѣха издадени отдѣлни изследвания и на западнитѣ български говори, предимно на македонскитѣ, отъ негови ученици. По такъвъ начинъ, заедно съ покойния проф. Цоневъ, проф. Милетичъ е основателътъ на българската диалектология.

Голѣмъ интересъ е проявилъ проф. Милетичъ и къмъ историята на българския езикъ, неопценима заслуга за която има съ издаването на нѣкои стари паметници, особено на влахобългарскитѣ грамоти (съ Агура) и на нѣкои дамаскини. Като председателъ на *Македонския наученъ институтъ* проф. Милетичъ редактира строго научното списание „*Македонски прегледъ*“ и всички издания на Института. Самъ издава обемисти изследвания, отнасящи се до историята, езика и сждбата на българитѣ отъ поробенитѣ краища, като „*Македония и македонскитѣ българи*“, „*Разорението на тракийскитѣ българи*“ и др., събира и издава документи по освободителното движение въ Македония, рецензира всѣка новоизлъзла въ чужбина и у насъ книга, засѣгаща македонския въпросъ. Като общественикъ, взема активно участие въ живота на македонската емиграция и е нейнъ представителъ въ международни конференции.

Въ сжщото време не престава да се интересува отъ чисто научни, славистични въпроси. Известна е отъ последнитѣ години неговата обширна статия за *Характера на славянитѣ*, сжщо така и статията му за *Единството на българскитѣ говори*, печатани въ „*Македонски прегледъ*“ и въ „*Български прегледъ*“. Следъ 50-годишна неуморна научна дейность, изразена, покрай по-крупнитѣ му трудове, и въ много дребни изследвания, научната мисълъ на проф. Милетичъ е все така свежа и прецизно строга. Заради голѣмата си научна ерудиция и за непрекъснати занимания съ славистиката, проф. Милетичъ е отдавна членъ на всички славянски академии на наукитѣ, съ изключение на *Българската*, по понятни причини. Напоследъкъ проф. Милетичъ бѣ провъзгласенъ за почетенъ докторъ на Бърненския университетъ.

Къмъ Българската църква проф. Милетичъ има заслуги съ изследването на старобългарски книжовни паметници и на ечохата на Възраждането — студиитъ му за *Католишката пропаганда въ България* и за *Неофита Рилски*.

Д. Ивановъ.

Монастиритъ и животътъ.

Българскитъ православни манастири сж играли голъма обществено-национална роль. Презъ тъмното робство единствени тѣ запазиха народния духъ, езикъ и книжнина. Отъ тамъ блѣснаха първитѣ лъчи на политическата и духовна свобода. Подобно на китни цвѣтя, изникнали по планини, чукари и долини, манастиритѣ още красятъ нашата земя и крепятъ духа на българския народъ.

Днесъ манастиритѣ сж чужди за интеллигентни и прости. За тѣхъ почти никой не говори, почти никой не пише. Само случайно нѣкои посетители на света обителъ научаватъ имената на смѣлитѣ духовници, работили и умрѣли за България, и се запознаватъ съ значението на св. обителъ за българския родъ. Поради това днесъ нѣкои манастири сж превърнати на курорти, а други сж обречени на разрушение. Въ Габровския девически манастиръ, обаче, става нѣщо друго. Неговата управа, съ солидарния трудъ на свещеници и учители, издигна въ двора на манастира, монументална сграда за първия български православенъ девически

пансионъ. Тукъ ще се възпитаватъ ученички отъ прогимназията и гимназията. На всички ще се дава не само храна и знание, но и солидно религиозно-нравствено възпитание, та — когато влѣзатъ въ живота и ги поематъ страшнитѣ негови вълни — да бждатъ силни и да победятъ. Девичитѣ, завършили този пансионъ, съ своя правиленъ свѣтогледъ, ще станатъ пионерки всрѣдъ женитѣ за спасяване българаката, тръгнала по широкия друмъ на мѣра сегѣ. Велико дѣло се твори въ Габрово, а великитѣ дѣла искатъ голѣми напѣни. До сега за пансиона сж похарчени около милионъ и половина лева. Необходими сж още половинъ милионъ. Подкрепа сж дали Св. Синодъ, Св. Търновска митрополия и нѣколко митрополии. Най-много дадоха габровци.

Понеже дѣлото е общо-църковно, дългъ се налага на всѣки християнинъ да вземе участие въ него. Нашитѣ свещеници и миряни трѣбва да се замислятъ върху това, що става въ Габровския девически манастиръ. Тѣ трѣбва да подадатъ братска ржка за помощъ на габровци. Даденото на манастира ще имъ се върне стократно отъ Господа. И когато пансионътъ бжде довършенъ, манастирскитѣ камбани тържествено ще забиятъ, ще възвестятъ благодарностъ и ще пратятъ благословение на ония, които сж помогнали... А въ всѣки звѣнъ на сжщитѣ камбани, всѣки ще разбира великата тайна, че манастирътъ и пансионътъ сж живи паметници, що свързватъ миналото съ настоящето и творятъ свѣтли бжднини на България.

Свещ. Тод. Г. Трайковъ.

Габрово.

ХУДОЖЕСТВЕНЪ ОТДѢЛЪ.

Молитва.

Грѣй око ти, Боже,
въ сѣка капчица роса,
въ сѣки ручей чистъ
Ти си сложилъ
Своя знакъ.
Въ шѣпота на всѣки листъ
и на всѣки злакъ
чувамъ Ти гласа.
Въ пѣсенята на ранний косъ
чувамъ Твоя зовъ;
ластовичката ни носи
вестъ за Твоята любовъ.
Крехката трева,
дѣхави зимбили,
сливитѣ цвѣтили —
то сж Твоитѣ слова,
изкласилитѣ нивя —
Твоя благословъ.

Всичко ми за Тебе шѣпне;
кукувицата сама
кацнала на голи трънъ
и озъртаща се настрана
като сепната отъ сѣнъ;
и далечни сини планини

съ върховетѣ недостъпни,
и тѣвъ свѣтнали простори,
и широки тучни равнини
и орача тамъ де пори
още мократа земя
и съ надежда прѣска семена
въ нейната разкрита пазва...

Всичко ми за Тебъ подсказва.
Гледамъ, слушамъ, трѣпна нямъ
отъ възторзи, Боже,
въ тоя необятенъ храмъ.
И се моля
и се питамъ: ще ли може
слабия ти синъ,
по слабъ и отъ неженъ кринъ,
да изпълни Твоята воля,
Твоята поржка свята —
да се радва мълчаливо,
преданно и съ простота
да обича и реди нѣщата
тѣй премждро и красиво
сложени отъ Тебъ въ свѣта?

Хр. Борина.

Химнъ на любовта.

Вълшебенъ лѣхъ отъ приказни гори,
Замайващъ дѣхъ на алени зори,
Любовъ си ти! ..

Невидимъ хоръ отъ райски гласове,
Просвѣтналъ взоръ, разбулващъ вѣкове —
Животъ си ти ...

Върховний чаръ съ пророческия пламъ —
Небесенъ даръ, дарявашъ щедро намъ
И ний цѣфтимъ ...

Въ невиненъ сѣнъ скръбъта приспивашъ ти
И всичко вѣнъ отъ твоитѣ красоти
Е прахъ и димъ ...

В. Христовъ.

Стариятъ свещеникъ.

Кжщата на Пеня се намираше на края на селото, но това не му прѣчеше, всѣки день да се отбива въ кръчмата и дълго да седи предъ пълна чаша сѣ ракия.

Единъ день жена му Стойна се опита съ добро да го отучи отъ тоя лошъ навикъ, но той свжси вежди, блѣсна я въ гърдитѣ, събори я върху стомнитѣ, следъ това излѣзе на двора, развика се надъ неприбрания добитъкъ и отиде въ кръчмата. Върна се къмъ полу-

нощъ, събуди жена си и четиритѣ си невръстни деца, изпжди ги и ги заключи въ обора.

Отначало Стойна понасяше всичко. Плачеше скрипомъ, но предъ хората се усмихваше и говорѣше добро за мжжа си. Но въ малкото селце Брѣстъ нищо не можеше да се запази въ тайна, затова и мжката на Стойна запади плетищата и се промъкна презъ всички врати. Най-много я съжалиха роднинитѣ и решиха да се намѣсятъ, да вразумятъ пияницата Пеня.

Двама отъ братовчедитѣ на Стойна отидоха въ

кръчмата, изведоха го на сила и го помъкнаха към кжши. Пеню се противъше, викаше, заканваше се, но нѣмаше сили да се изкубне отъ якитѣ ржце на двамата си роднини. На устнитѣ му се появи пѣна отъ гнѣвъ.

— Пуснете ме! Ще ме оставите ли, или още ще ме държите?

— Нѣма да те пуснемъ!

— Кжде ме водите?

— При децата ти!

— Азъ нѣмамъ деца! По-хубаво заведете ме на гробищата и живъ ме заровете. Нѣмамъ ни жена, ни деца!

Въ една улица ги срещна стариятъ свещеникъ на селото. Почука съ тояжка върху единъ камък и се обърна къмъ пияния:

— Пакъ ли си боленъ, Пеню.

— Никога не съмъ билъ боленъ и нѣма да се разболѣя. Много ти се иска вече да падна боленъ. Не бой се, първо азъ тебе ще зароя, че тогава ще умра.

— Боленъ си, много си боленъ, Пеню! Здравъ човѣкъ такива приказки не приказва.

— Като съмъ боленъ, защо не ми изпратишъ въ кжши пържена кокѣшка и шише вино?

— Ти нали знаешъ, че азъ вино не пия?

— Дѣдо попе, лъжешъ! Махни се отъ пѣтя ми и повече не ме опѣвай, нищо нѣма да излѣзе!

— Кога да е, все нѣщо ще излѣзе. Азъ съмъ навикналъ да чакамъ. И помни ми думата, докато не те вкарамъ въ пѣтя, нѣма да предамъ душата си на Бога.

Пеню поиска да каже още нѣщо, но роднинитѣ му не го оставиха, запушиха съ ржка устата му и пакъ го повлѣкоха. Пресрещнаха ги нѣколко жени и се нахвърлиха съ люти думи върху пияния. Напомниха му всичко, каквото е прахосалъ. Поискаха му смѣтка за продаденото жито, за телето, за десеттѣхъ овни и за гърнетата съ меда.

— На жени смѣтка не давамъ — изкрѣска Пеню и тѣй силно се дрѣпна, че се освободи отъ ржцетѣ на двамата.

Подгониха го, но той настигна свещеника и поиска защита отъ него.

— Дѣдо попе, кажи имъ да не ме гонятъ! Азъ не съмъ куче, човѣкъ съмъ!

Стариятъ свещеникъ не позволи на двамата мъже да го заловятъ.

— Оставете го на менъ. Азъ ще го доведа въ кжши.

Нѣма да дойде, ще избѣга!

— Пеню не е такъвъ човѣкъ. Вървете напредъ и ние идемъ следъ васъ.

Братовчедитѣ безъ желание трѣгнаха къмъ Пенювата кжща. Свещеникътъ улови пияния за дрехата и му се усмихна.

— Въ кжщи те чакатъ жена и деца. Азъ ще дойда съ тебъ, ще прочета една молитва и ще прогоня злия духъ.

— Ти си злия духъ! — избухна Пеню — нѣма да дойда. Не съмъ си изпилъ ракията въ кръчмата. Ще ида да си я допия и тогава ще се върна. Ей, попе, азъ пари съмъ далъ за нея.

— Колко лева струва ракията ти?

— Десетъ лева.

— Ето, вземи десетъ лева и върви съ мене.

— Не. Мойта ракия струва двадесетъ лева.

— И двадесетъ лева ще ти дамъ!

Пеню погледна паритѣ, плю въ ржката на свещеника и, безъ да вземе паритѣ, бърже се насочи къмъ

кжщата си.

Щомъ влѣзе въ двора и се стжписа. Огледа всичкитѣ жгли, отиде при дрѣвника, измъкна яка вършина и я повлѣче. Женитѣ, които се бѣха насъбрали, предъ прага на пруста, отдрѣпнаха се и му сториха пжтъ. Единъ отъ мъжетѣ го издебна, настжпи съ кракъ вършината и я измъкна отъ ржцетѣ му. Пеню толкова се ядоса, влѣзе въ кжщи, подгони децата си, изхвърли ги на вѣнъ и впи прѣсти въ шията на жена си. Въ страха си тя го ухапа за лицето, освободи се, избѣга на двора и падна въ краката на свещеника.

— Дѣдо попе, помогни ми! За мене вече нѣма животъ въ тая кжща!

— Стойно, стани, Богъ ще помогне!

Стариятъ свещеникъ я изправи и пристжпи къмъ вратата. Пеню се затвори въ кжщата и никого не искаше да пусне. Братовчедитѣ се опитаха да изкрѣтятъ вратата, но свещеникътъ не позволи, почука съ тояжката си:

— Пеню, на свещеникъ врата не се затваря — той носи благословия на кжщата.

Пияниятъ изкрѣска:

— Не ти искамъ благословията!

— Ако не ми отворишъ, ще ме наскърбишъ. Азъ съмъ ти като баща, а на баща думата на две не става.

— Мойтъ баща е въ гробищата. За тебе пукната пара не давамъ!

Свещеникътъ отново почука съ тояжката си.

— Хайде, отвори, че децата сж гладни, искатъ да ядатъ!

Пеню не се обади. Свещеникътъ наблегна съ ржка вратата и я отвори. Пияниятъ се разсърди, изтича, удари свещеника съ пестникъ въ рамото, изблѣска го и пакъ затвори вратата. Двамата мъже не изтърпѣха, изкрѣтиха вратата, измъкнаха Пеню и започнаха да го удрятъ и ритатъ.

Стариятъ свещеникъ застана между тѣхъ и дигна заплашително тояжката си.

— Не позволявамъ да го биете! Оставете го, не ставайте и вие като него!

— Но той дигна ржка на тебе и те удари! — забеляза една отъ женитѣ.

— Не, не ме е ударилъ. Той само си сложи ржката на рамото ми. Нали тѣй бѣше Пеню?

Пеню се отдрѣпна въ страни, седна до стената и заби погледъ въ земята. Свещеникътъ застана до него и сложи ржка на главата му:

— Повѣрвай въ Бога и отъ тебе по-щастливъ нѣма да има!

Тия думи го изплашиха. Разшири зеници и се загледа въ кривата греда, що подпираше навеса на добитѣтка. Стори му се, че тая греда е прогнила и, че скоро ще се счупи. Сепна се и хвана тояжката на свещеника.

— Защо не ме ударишъ по главата?

— Защо да те ударя?

— За дето оставихъ гредата да прогни.

— За това ти не си виновенъ. Щомъ се откажешъ отъ пиянството и всичко ще се оправи.

— Не мога.

— За човѣка нищо невъзможно нѣма, защото той носи въ себе си Божията сила.

Пеню погледна къмъ женитѣ, забеляза жена си и дълго я гледа. Тя не изтрая, закри лице въ престилката си и изхлѣца:

— Пеню, мъжо, защо ни забрави!

Той чу тия думи, сложи дланъ на земята и поиска да стане. Свещеникътъ не го остави, седна до него и докосна ржка до неговата.

— Кротостта е благословена. Бжди кротъкъ, ржка не дигай и не разплаквай жената и децата си. Знаеш ли, какво нѣщо е детскиятъ плачъ и на жената сълзитѣ? Не знаешъ. Детскиятъ плачъ е огънь, който гори въ гърдитѣ на човѣка, а пѣкъ женскитѣ сълзи, това сж най-тежкитѣ камъни, що лежатъ върху снагата ни. Спомни си, не си ли слушалъ дете да плаче въ зимна нощъ? Ей тъй, всѣка нощъ плачатъ твоитѣ деца!

— Дѣдо попе, стига! — махна съ ржка Пеню. Свещеникътъ сж изправи и се обърна къмъ роднитѣ:

— Вървете си, отъ васъ повече нужда нѣма!

Послушаха го и всички се отдалечиха, Стойна прибра децата си и застана до прогнитата гредна на навеса. Пеню се надигна и протегна ржка:

— Стойно, бѣгайте отъ тамъ, гредата е прогнила!

— Коя гредна, Пеню? Тази е здрава, само така ти се е сторило.

Пеню се изправи и опрѣ грѣбъ на стената, нѣмаше сила да погледне свещеника. Много тихо продума:

— Защо не ме удари?

— Моята ржка е само за благословия. Искашъ ли да прочета молитва въ твоя домъ?

Пеню се забави да отговори, но затова пѣкъ жена му пригрѣна децата си и наведе глава.

— Искаме, отче!

Стариятъ свещеникъ дигна ржка, благослови децата и каза на Пеня:

— Много си добъръ! Ти си най-доброто сърдце.

— Дѣдо попе, не съмъ добъръ, лошъ съмъ!

— Който съзнава, че е лошъ, той е вече спасенъ...

Стойно, ела и цѣлуни ржка на мжжа си.

Стойна се приближи, докосна устни да прѣститѣ на мжжа си и заридна. Пеню обърна глава на страна, но задържа ржката на жена си и примига отъ радостна мжжа.

Стариятъ свещеникъ наведе снага, прекрачи дългия прагъ и съ бавни стѣпки се насочи къмъ отворения вратникъ

К. Н. Петкановъ.

КУЛТУРНИ ПРОЯВИ.

Художествена изложба на Ив. Христовъ въ Пловдивъ. 29. X. — 12. XI. 1933 г. Добре известниятъ у насъ и въ чужбина художникъ *Иванъ Христовъ*, на последната си изложба въ Пловдивъ, показа 40 съвсемъ нови платна, съ които затвърди ласкавитѣ мнения, изказани за него отъ капацитетни критици по случай изложбитѣ му въ Римъ, Торино, Варшава, Прага и София. Ив. Христовъ е творецъ по призвание и работи изключително отъ потрѣбата да въплощава своитѣ естетически блѣнове и видения. Всѣко лѣто той кръстосва хубавата ни родина, открива съ будното си око задремали въ вълшебство кѣтчета, открадва ги отъ природата съ магията на изкуството и всѣка есенъ се връща въ голѣмитѣ градове съ богата жетва. За него се писа, че е любителъ на старината и несравнимъ майсторъ на старата, рухваща българска кѣща. Но при възпроизвеждането на тази старина Ив. Христовъ е единъ *вдѣхновенъ романтикъ*, който изравя изъ праха на вѣковетѣ оцѣлѣли още, макаръ и разривени стари кѣщи, манастири и църкви, за да покаже трагедията и красотата на единъ умиращъ свѣтъ. И тъй като историческата романтика до голѣма степенъ е изиграла вече ролята си въ живота и изкуството, Христовъ не се задоволява само съ показване на старинитѣ, и ги изброява не само затова, защото сж старини. Върху неговитѣ платна има образи наситени съ реализъмъ. Композицията го интересува толкова, колкото и сюжетътъ, а пос-

ледната му целъ е да създаде единъ новъ животъ, една нова сѣщностъ, въ която е разтворилъ душата си, и която само напомня за обекта, но въ рѣдки случаи е еднаква съ него. Художникътъ не само не забравя себе си, както правятъ това истинскитѣ романтици, когато потъватъ въ мълчанието на миналото, а претворява обекта тъй, че той и авторътъ представятъ едно.

Най-живописнитѣ кѣтчета на България, като Търново, Тръвна, Бѣлоградчикъ, Ловечъ, Трънъ, Якоруда и др. сж възпроизведени на платно по този начинъ.

Незабравими сж, дори следъ едно само виждане, „Скали“ съ своята монументалностъ и техника, „Запустѣлата воденица“ съ поезията на мълчанието и запустението, „Дѣсчени кѣщи“ съ своя реализъмъ и др. Но едва ли имаме ние по-голѣмъ майсторъ въ изобразяването на стари църкви и манастири. Въ последната си изложба Ив. Хр. показа: „Манастира „Св. Кирикъ“, „Св. Архангелъ“ (Трънско), „Троянския манастиръ“, „Предъ мѣнастира“ (Троянския), „Троянския манастиръ“ (корпуса) и „Бачковския манастиръ“. Докато повечето отъ другитѣ ни художници търсятъ църковната статика заради нейната архаичностъ и живописностъ, и я третирайтъ повече декоративно, Ив. Христовъ я дири, за да разкрие покрай оригиналнитѣ ѣ форми и нейниятъ духъ, крепилъ вѣкове духа на българския народъ. Особено пленителни сж голѣмото платно на „Троянския манастиръ“, изпълнено съ виртуозна игра на многоцѣтние, и „Бачковския манастиръ“ — предаденъ въ мрачната сѣнка на отшелничеството. Ако „Троянския манастиръ“ е великденска радостъ, оградена въ шарената сѣнка на Балкана презъ априлъ, „Бачковския манастиръ“, съ издрасканигѣ отъ вѣковетѣ стени, прилича на израстналъ отъ земята древенъ скитъ, който крие задъ оградата си суровия, мраченъ и потъналъ въ молитва и размисълъ аскетъ.

Още презъ първитѣ дни на изложбата, всички картини бѣха закупени, разграбени бѣха като топълъ хлѣбъ. Остана само „Бачковския манастиръ“, която картина художникътъ отказа на нѣколко души, защото мѣстото ѣ е въ салона на Бачковския манастиръ или въ нѣкоя отъ залитѣ на „Св. Синодъ“.

Д. Ивановъ.

СКАЗКИ И СЪБРАНИЯ.

Крилатиятъ хоръ. По площадитѣ на голѣмитѣ европейски и американски градове отъ време на време се натрупва тѣлпа, за да чуе пѣсенъта на братята и сестритѣ отъ Спасителната армия. А тази пѣсенъ, изпълнявана не твърде художествено отъ хоръ или импровизиранъ оркестъръ, има за целъ да привлѣче слушатели за проповѣдъта, която *стариятъ братъ* произнася предъ *случайно* събралитѣ се. Миллионниятъ градъ шуми съ трѣска на трамваитѣ и съ писъка на автомобилнитѣ сирени. Отъ време на време се чува слабиятъ гласъ на проповѣдника, който по своему и не твърде грамотно тълкува Евангелието. Щастливитѣ и доволнитѣ отъ живота съ усмивка отминаватъ „спасителитѣ“, а покрусенитѣ, страдащитѣ, неволно се спиратъ при тѣхъ, за да чуятъ една утешителна дума.

У насъ, освенъ въ София, спасителната армия не би имало какво да прави, и все пакъ нашиятъ народъ и нашата интелигенция (повече отъ народа) има въпиюща потрѣбностъ отъ религиозна просвѣта, отъ спасители. Нашиятъ Богословски факултетъ, създаденъ за задоволяване на тази потрѣбностъ, покрай чисто научната си дейностъ, върши и практическа. Отъ две години вече, Академическиятъ хоръ, придружаванъ отъ нѣкой професоръ, прехвърква като летящъ отрядъ отъ градъ въ градъ и дава

блестящи концерти, съпровождани винаги от академични, изящни по форма и пълни съ мъдростъ сказки. Това е единъ подвиженъ народенъ университетъ за религиозно-нравствена култура и за естетическо музикално възпитание. Време е вече и други професори, отъ другитѣ факултети, да последватъ тоя примѣръ. Имаме първостепенни хорове, които всѣки празникъ могатъ да напушатъ София и съ нѣкой отъ лекторитѣ на народния университетъ да слизатъ почесто при народа, за да му върнатъ това, което му дължатъ. На идеализмъ и безкористностъ нека се научатъ отъ професоритѣ и студентитѣ на Богословския факултетъ, които подържатъ въодушевлението си съ убеждението, че вършатъ едно свето дѣло. Професоритѣ не избиратъ „специални“ теми и не разчитатъ на печалби, за да си построятъ кжша съ лекторски пари, а студентитѣ-хористи пѣятъ по 2 часа само за да покриятъ разноснитѣ си и за слава Божия.

На 17 т. м. пловдивчани за втори пѣтъ имаха щастieto да чуютъ Академическия хоръ. Голѣмиятъ салонъ на Военния клубъ бѣше претѣпканъ. Следъ виртуозно изпълнената молитва „Отче нашъ“, изслушана на крака, и концерта „Господи силою“ отъ Бортнянски, гнѣ професорътъ произнесе кратка, стегната и вдѣхновена сказка въ връзка съ нѣколко пророчески думи на Гете. Както винаги и сега ораторътъ прикова вниманието на всички слушатели, държа ги въ плѣнъ на своята ясна и силна мисль и на поетичното си слово и по такъвъ начинъ, поне за 1/2 часъ, ги откъсна отъ действителността на всѣкидневieto, за да ги пренесе въ царството на духа. Тамъ, гдето всѣко наше действие се оглежда съ своитѣ сжщински — добри и лоши страни. Гнѣ професорътъ говорѣше за цената на човѣшката личностъ и за пѣтищата на Христа. Поне, докато той говори, всички въ обширния салонъ се чувствуха като близки, родни братя. Богатата и разнообразна програма, която хорътъ изпълни следъ сказката, сплоти още повече душитѣ на присжтствуващитѣ и, когато тѣ сж напуснали Военния клубъ тая вечеръ, сигурно сж съжалявали, загдето всички не трѣгватъ по една посока, а отново всѣки трѣбва да се затвори въ тѣсния кржгъ на своитѣ лични и домашни грижи. Ето дѣлото на хвъркатия хоръ. Той създава единство срѣдъ българския народъ и примѣрътъ му трѣбва да бжде последванъ. Що се отнася до техниката му, тя е съвършена. Въ хора има качествено съвършени гласове, на които може да завижда и бедната ни опера.

Пловдивъ.

Д. Ивановъ.

Народъ и водители. Това бѣ темата на първата беседа, която държа гнѣ Антонъ Страшимировъ на 5. XII. въ салона на Учителска каса. Сказчикътъ разви следнитѣ мисли;

Всички хора преди насъ сж се оглеждали наоколо и търсили голѣма фигура, която би могла да стопли сърдцата имъ. Ние търсимъ водители. Отъ всички фигури въ нашето освобождение само три се издигатъ надъ другитѣ и спиратъ вниманието ни; това сж фигуритѣ на Стамболовъ, П. Каравеловъ и К. Стоиловъ. За Петко Каравеловъ нѣмаме никаква биография; има само една брошурка, издадена по случай 30 години отъ смъртта му. За Стамболовъ е още по зле, за него нѣма нито една панихида дори. За К. Стоиловъ сж се погрижили малко повече — има двоенъ брой на в. „Миръ“, издаденъ по случай годишнината отъ смъртта му. Но поставя се въпросъ: каква е била гражданственостъта, при която сж изникнали тия 3 фигури? Отдѣлнитѣ човѣкъ не пада отъ небето, той никне отъ срѣдата. Човѣкъ се ражда и се съзнава като личностъ въ дадена срѣда. За тая истина въ гълкуването на общественитѣ въпроси у насъ нѣма

елементарни познания. Преди нѣколко години въ София се създаде дружество за българско битово изкуство. Като че ли ние нѣмаме музиката си, легендитѣ си, културата си и пр., та е нужно да образуваме дружество, което да ги твори. Въ Русия, кждето се въвежда новъ социаленъ строй, има нужда отъ дружества, които да служатъ на тамошния животъ чрезъ създаване социалистическо изкуство.

Битътъ е канава въ живота на единъ народъ. Битътъ на единъ народъ е недѣлимъ отъ неговата психология. Обикновено за битъ се считатъ наслоенитѣ форми за сжжителство въ дадена страна. Но въ основата на бита лежи натюрела, характера на народа. Битовитѣ форми обгръщатъ въ себе си: сватби, обрѣди, обичайно устройство, наследствено право и др. За бита на даденъ народъ сж отъ значение и крупнитѣ исторически събития. Ето тѣй много дълбока е сжщината на онова, което се нарича битъ. Тая дълбочина може да се открие и въ незначителни нагледъ дреболии, като, напр., свирене на гайда, приготвяне на кисело млѣко, точене на баница и др. Отъ всички балкански страни само у насъ въ България се свири на гайда. Има и други нѣща, които откриватъ бита на единъ народъ. Българинътъ, напр., не произнася хулна, цинична дума за Бога или пѣкъ за религиознитѣ символи. Това нагледъ е нищо, но фактически има голѣмо значение. Гърцитѣ, макаръ да сж много религиозни и да строятъ манастири, винаги, когато се разгнѣвяватъ, цинично хулятъ Бога, св. Богородица и св. Кръсть; сжщото е и съ турчина, който нищо не предприема безъ Аллаха. А нашиятъ българинъ това не прави и не може да го търпи. Ние сме индиферентни къмъ религията, не говоримъ за Бога, но българинътъ има дълбоко въ душата си Бога и затова той не светотатствува.

Гражданственостъта е въ зависимостъ отъ политическата история. Ние 550 г. сме имали централизирана държава. До колко у насъ е било силно държавническото чувство свидетелствуватъ факти, за които ние едва ли знаемъ нѣщо. Тукъ г. Страшимировъ посочи случая съ Самуила, който, следъ като воювалъ съ Византия и завладялъ Видинско, ималъ възможностъ да стане царъ, но не направилъ това, понеже знаелъ, че царскитѣ наследници — двамата синове на царъ Петра — сж въ Византия. Презъ второто ни царство всичко се върти около единъ центъръ — Асеновци.

И сърбитѣ при Душана имали държава, обаче тя била завоевателна, въ нея липсвало държавно стопанство. Щомъ умрѣлъ Душанъ, тя се разкапала. Въ Сърбия е нѣмало уважение къмъ никой държавенъ глава.

Ние още въ срѣднитѣ вѣкове сме дошли до държавническа мъдростъ. Тая държавническа мъдростъ, както и всичко ценно и трайно, ние трѣбва да търсимъ въ легендитѣ и преданията около Рила. Конст. Стоиловъ е намѣрилъ две поеми, отъ които едната е за нахлуването на сърбитѣ въ България презъ срѣднитѣ вѣкове, а другата за нашествието на турцитѣ. Въ тия две поеми нѣма никъкъвъ наивитетъ. Въ първата отъ тѣхъ се прокарва мисльта, че ние ще бждемъ непобедими само тогазъ, когато „имаме водачи, а втората поема, поразителна по концепция, прокарва мисльта, че само Богъ ще може да прогони турчина.

За българина да има свое, да си бжде самъ господар не е политическо въруо, а стопанско. Той не е мужикъ, но господаръ на себе си и на своето. Взаимоотношенията между българитѣ сж напълно свободни. Въ Сърбия селянинътъ не може да поздравява гражданина и офицера, сжщото се забелязва и въ Турция. Въ Сърбия това е минало и въ стопанството. Селянитѣ сж нѣмали право да отварятъ дюкяни. Пашичъ е измѣнилъ тоя за-

конъ въ смисълъ, че селата, отдалечени повече отъ 10 км. отъ града, могатъ да иматъ дюкяни и то не манифактурни. „Газдитъ“ владѣяли най-хубавитѣ чифлици въ околията. Офицерътъ и днесъ има право да получава разни бакшиши. Въ Сърбия и учителътъ е „газда“. Обикновено се предвиждатъ две стаи за учителя и една за ученицитѣ. „Газда“ е свещеникътъ. До преди 15 години той е получавалъ за вѣнчаніе около 15,000 динари. При това наслоение лесно могатъ да се предвидятъ куриозитѣ съ нашитѣ младежи отъ Македония, които биватъ изпращани въ Стара Сърбия да учителствуватъ. Така при единъ учител-македонецъ боязливо и съ трепетъ отишелъ беденъ селянинъ-сърбинъ, да го моли да му направи прошение. Селянинътъ се страхувалъ, че учителътъ за услугата ще му вземе много пари, както това правили всички учители-сърби. Но учителътъ не поискалъ нищо отъ бедния и простъ селянинъ. Тая му постъпка се изтъкувала отъ другитѣ учители и чиновници като развращение и затова той билъ изправенъ предъ сждилищата да отговаря.

Ето два различни мира. Следъ като г-нъ Ант. Страшимировъ направи паралелъ между битовитѣ особености на българи и сърби и подчерта тѣхното принципно различие, той накратко се спре върху личността на П. Каравеловъ и Конст. Стоиловъ. Петко Каравеловъ въ Русия престаналъ да бжде nihilistъ. Билъ голѣмъ славянофилъ. Петко Каравеловъ е очудвалъ всички съ своята ненадминатата начетеностъ. Конст. Стоиловъ получилъ солидно образование; притежавалъ обширни познания. Условиата при които сж работили тия двама общественици, били много трудни. Въ онова време едни смѣтали народа за неузрѣлъ и затова налагали ограничения, а други гледали по идеалистично, искали народътъ самъ да се управлява. Народътъ да бжде господаръ самъ на себе си е билъ лозунгътъ на Стамболова.

Св. Климентовска вечеръ. Тая година у насъ за пръвъ пѣтъ въ столицата се устрои вечеръ въ честь на покровителя на българската национална наука и култура — св. Климентъ Охридски. Следъ официалното празненство въ Народния театъръ по случай патронния празникъ на Държавния университетъ, за пръвъ пѣтъ на 11 т. м. вечерта, въ салона на „Славянска беседа“, по инициатива на новооснованото дружество на завършилитѣ Софийския университетъ и по почина на дружеството „Славянска беседа“ се устрои популярна вечеръ въ честь на св. Климента Охридски. Това начало, което има претенцията да стане за напредъ една хубава ежегодна традиция, не се съмняваме, срѣща голѣми прѣчки, но толкозъ повече е необходимо то въ днешния вѣкъ на отрицание на всички национални ценности. Въ това отношение то прави честь на неговитѣ основатели.

За дѣлото и значението на св. Климента говориха г. проф. Теодоровъ Баланъ и г. Ил. С. Бобчевъ, председателъ на дружеството на завършилитѣ Соф. държавенъ университетъ. Първиятъ разгледа св. Климента като учителъ и строителъ. Той разви приблизително следнитѣ мисли: Между звездитѣ на старото българско културно небе сияе съ първа свѣтлина една звезда — св. Климентъ Охридски. Той е непосредственъ ученикъ на св. св. Кирилъ и Методий и съ своигѣ дарби и способности надминалъ учителитѣ си. По църковнитѣ икони, въ които се изобразяватъ св. Братя съ ученицитѣ си, св. Климентъ заема централно мѣсто: отъ двѣтъ му страни стоятъ св. св. Кирилъ и Методий, а до тѣхъ ученицитѣ Гораздъ, Наумъ, Сава и Ангеларий. Така че българскитѣ зографи, като сж изтъквали значението на св. Климента, сжщевременно сж постигали и една живописна симетрия. По-нататъкъ г-нъ Теодоровъ Баланъ подчерта обстоятелството, че ние, макаръ у насъ да живѣе дълбоко споменътъ за св. Климента,

не притежаваме нищо свое, оригинално за живота на този великъ светителъ, а черпимъ сведения за него изключително отъ грѣцки съчинения. Грѣцкото авторство за св. Климента се обяснява съ две причини: 1) Грѣцитѣ сж дарени съ усетъ за история; най-старитѣ историци сж грѣци и 2) авторитѣ-животописци на св. Климента сж били охридски жители. Най-вече сведения за живота на св. Климента намираме у Теофилакта, който, безъ да се гледа на това, че се срамувалъ отъ кожуситѣ на своитѣ пасоми, къмъ края на 11 в. и началото на 12 в. започналъ грижливо да ги разпитва за живота, деянията и чудесата на св. Климента. Съ красноречиво изложение и съ религиозно-поетически образи сж предадени много моменти отъ живота на великия светителъ и учителъ.

Усетътъ за история у българитѣ е слабъ. И още по-лошото е, че този слабъ усетъ за история у насъ се придружава и съ слаба историческа правда. И ето защо, когато сме въ очакване на новия законъ за днешното образование, трѣбва да пожелаемъ той да си постави и задачата да развие по-живо усета за история въ днешнитѣ и иднитѣ поколения.

Въ 865 г. св. Братя заминали за Моравия, придружени отъ свои сътрудници и ученици, между които ще да е билъ, макаръ и да не се споменава името му, св. Климентъ. Цѣли 22 години въ Моравия и съседнитѣ ней земи — Чехия, Хърватско и Словения се е вършила религиозно-нравствена и културно-просвѣтна дейность. Св. Методий умрѣлъ въ 885 г. като моравски архиепископъ. Ученицитѣ му се прѣснали; една група, начело съ Климента и Наума, отишла въ България. Тогавашиятъ български князь Борисъ изпратилъ Климента въ Македония — въ областта Кутмичевица, да проповѣдва и учи, а Наума задържалъ въ България. Онова, което извършилъ св. Климентъ като учителъ и строителъ, напълно оправдало очакванията на княза Бориса. Той е посвещавалъ дякони и свещеници, съ помощта на които е строилъ духовната и народността сила на българина. Св. Климентъ е ималъ около 3,500 ученици. Той замѣнилъ глаголицата съ кирилицата. Въ Дѣволския край, гдето се намирало срѣдището на св. Климентовата дейность, Борисъ подарилъ на неуморния труженикъ на културата и просвѣтата 3 къщи, а самъ св. Климентъ по-късно си построилъ манастиръ въ честь на св. Пантелеймона и църква. Св. Климентъ разхубавявалъ и облагородявалъ дивата природа около Охридъ.

Следъ 7-годишно учителствуване той билъ възведенъ въ епископски чинъ при Симеона, който много ценѣлъ създателитѣ на народната култура. По-късно, налегнатъ отъ старостъ и обремененъ съ много грижи, св. Климентъ втори пѣтъ се явилъ при Симеона съ молба да го освободи отъ служба, за да може самотенъ да прекара останалата частъ отъ живота си въ манастира. Св. Климентъ умрѣлъ на 27. VII. 916 г. Презъ 1408 г., когато турцитѣ завладѣли Охридъ, мощитѣ на св. Климента били пренесени въ черквата „св. Богородица“, която отъ тогава започнала да се нарича „св. Климентъ“.

Презъ 1916 г., по случай 1000 години отъ смъртта на св. Климента, трѣбваше да се въздигне въ столицата въ негова честь паметникъ. Свѣтовната война обаче попрѣчи за реализирането на тая хубава идея. Отъ тогава се изминаха 17 години и като че ли съвършено се забрави за тоя проектиранъ паметникъ. А неговото издигане е повече отъ наложително, особено въ днешнитѣ времена.

Втори говори за дѣлото на св. Климента г. Ил. С. Бобчевъ.

— Ние нѣмаме усетъ къмъ история, страдаме отъ единъ много опасенъ недостатъкъ — ксеномания. Ние, българитѣ, както константирва това и Луй Леже, най-много

страдаме отъ тая мания и за това по-лесно можемъ да бждемъ асимилирани

Ние имаме светци-просвѣтителѣ, каквито нито единъ народъ не притежава. Следъ като християнството започна да завладѣва Европа, само ние отъ всички други народи имаме въ собственъ смисълъ на думата светци-просвѣтителѣ. Светцитѣ въ другитѣ страни, напр., св. Бонифаций въ Германия, сж били само светци-кръстителѣ, но не и просвѣтителѣ. Нашитѣ светци си поставяли по-широки задачи, за което ние много имъ дължимъ. Наредъ съ религия тѣ ни даватъ и наука. Покръстватъ ни и ни даватъ азбука, превеждатъ Св. Писание. На първо мѣсто между нашитѣ светци-първоучители стои св. Климентъ Охридски. Той е билъ човѣкъ съ всестранни дарби и заслуги. Той е знаменитъ проповѣдникъ и прочутъ писателъ. Историчитѣ на българската литература твърдятъ, че основаната отъ св. Климента школа била много по-българска, отколжото тая въ Преславъ, кждето работилъ отъ начало св. Наумъ.

Св. Климентъ е билъ общественикъ въ най-широкъ смисълъ на думата. Той е надрастналъ времето си и може и днесъ да ни служи за примѣръ въ много отношения, макаръ че ни дължатъ отъ неговата смъртъ повече отъ хиляда години. Ако св. св. Кирилъ и Методий сж учители славянски, то св. Климентъ е преди всичко учителъ-просвѣтителъ български. Покровителъ на Софийския университетъ и изобщо покровителъ на българската национална култура и просвѣта трѣбва отъ една страна да бжде добре популяризиранъ, а отъ друга страна — да бжде подражаванъ.

Г-нъ Бобчевъ завърши речта си съ благодарностъ къмъ посетителитѣ и пожелание това първо тържество въ честь на св. Климента отъ година на година да добива все по-внушителенъ характеръ и да стане една хубава национална традиция.

Илия п. Николовъ.

БЕЛЕЖКИ И ОТЗИВИ.

Извинявайте, прословути Д-ре, задето Св. Синодъ не е поискалъ отъ Васъ да посочите кой е най-подходящъ за редакторъ на „Ц. В.“ Тази *непростима грѣшка* трѣбва нѣкакъ си да бжде поправена. Печално е, обаче, че пакостници и скждоумни люде иматъ дързостта да *сочатъ грѣшки* и да *даватъ умъ*.

Не се опитвайте да хвърляте калъ върху противницитѣ си. Този старъ иезуитски методъ за полемизиране не дава резултати. Не забравяйте, че сте много уязвимъ. Ако азъ прибѣгна къмъ *истината*, (а не къмъ *клеветата* и *приумицата*, разпространени отъ озлобени люде) за Васъ лично и за Вашата прозелитическа дейностъ, ще Ви се види тѣсна България, както преди нѣколко години.

Вие сте изпълнили $\frac{1}{3}$ отъ в. „Истина“ съ брътвежи, за да се убедятъ и най-наивнитѣ, че не разбирате сжщината на православието и че не правите разлика между православни и православие. — Два вида *православие* има само въ главата на продали се ренегати. Българската православна църква изповѣдва истинското, т. е. православно Христово учение, защитавано и отъ патриархъ Фотий и отъ патриархъ Игнатий, а не измисленото отъ Васъ православие. Тя, наистина, днесъ не е въ добри отношения съ Цариградската патриаршия, но това не ѝ отнема правото да бжде истинска Христова Православна Църква. Посоченитѣ правила и тълкувания иматъ друго приложение и друга значимостъ. Ако признаемъ Вашитѣ тълкувания, ще бжде зле за Васъ, г-не католичко-папски закрилници. Нима сте изумили, че папата и съдейницитѣ му сж билъ отлъчени отъ Църквата

следъ акта на 16 юлий 1054 год., сжбота? Не следва ли отъ това, че папството и папишашитѣ сж не църковна не Христова, а само обикновена човѣшка религиозна община безъ богоустановена иерархия, безъ таинства, безъ благодать?

Не лъжете „по въпроса за молитвата за Царя!“ Никаква забрана отъ Министерството нѣма. Щомъ можахте да публикувате въ „Истина“ наредбата на Вашия епископъ, защо да не можете да обясните какъ е съвмѣстимо за българина да бжде християнинъ, да обича родината си и да не се моли за своя Царъ?

Този въпросъ, а не фалшификациитѣ Ви на българската история, чака отговоръ.

Протестъ: „Малко-Търновското гражданство, въ събрание на 17 того, най-енергично протестира срещу незаконната наредба отъ страна на г-на м-ра на Просвѣтата д-ръ Бояджиевъ, който съ заповѣдъ № 6016 отъ 16/XI т. г. признава католичкото училище въ града ни за народно и католичкитѣ калугерици и калугери за държавни служители. Съ тоя непочиващъ на никакви закони въ страната ни актъ, г-нъ М-рътъ узаконява и подпомага отъ страна на държавата чуждата пропаганда, имаща за целъ разединение на българския народъ и рушение на здравитѣ народни основи. Ние вѣрваме, че съ признаването на това пропагандаторско гнѣздо за народно г-нъ М-рътъ очебийно е билъ заблуденъ отъ неговитѣ подчинени католички приятели, които, въ желанието си да услужатъ на пропагандата, измислиха тая заповѣдъ съ целъ да ги освободятъ отъ плащане установената отъ закона такса по чл. 4 за бюджета — по 1,000 лв. за ученикъ и съ това 1) настаняватъ на държавната трапеза и поставятъ въ редоветѣ на народното училище католички калугерици и калугерки безъ нужния образователенъ цензъ и при православни деца, когато наши учители гладуватъ и нашето свещенство е вънъ отъ училищната сграда; 2) засилватъ папската курия тукъ, която търси прозелити срѣдъ православно отъ вѣкове българско население. Като протестираме срещу нечувания до сега актъ, ние настояваме: 1) да бжде подведено подъ отговорностъ лицето-авторъ на тоя незаконенъ актъ; 2) ако католичкото училище не може да внесе установената отъ закона такса, то да бжде закрито и децата да се прибератъ въ народното ни училище и за тая целъ да бждатъ назначени учители православни българи. Ние имаме единъ памегникъ отъ дѣдо Георги Йордановъ — протестантинъ, бившъ миснистеръ, който още стои недовѣршенъ и свидетелствува за нашата българска действителностъ. Стига експерименти съ нашето търпение! Молимъ г-на м-ра да бждатъ чути нашитѣ болки. Сжщо апелираме къмъ всички родолюбци: подкрепете нашия протестъ, защото ние въ нашата държава сме най-изоставени въ нашитѣ справедливи искания и нужди и подложени на нечувани прояви на беззакония.

За общогр. събрание кметъ Мешковъ.

„Опровержение.“ Получихме следното писмо: „Отсѣгъ стъвахъ отъ Бургазъ, и когато се завърнахъ съ почуда прочетохъ Вашитѣ тенденциозни съобщения въ бр. 45 на „Църковенъ Вестникъ“, че „Бюрото на обединенитѣ евангелски църкви въ България е лишило отъ пастирски права г-на Маркова“, и че „на 19. XI. т. г. Бургазската евангелска църква решила да излѣзе отъ съюза на Обединенитѣ еванг. църкви“. Съ тѣзи неясни съобщения Вие ме излагате твърде некрасиво. Ще се стори всѣкому, че п-ръ Марковъ е осжденъ за нѣкакви *престѣпления* отъ нѣкаква *законна властъ*. Ето защо, необходимо е да уясните: 1) Може ли едно Бюро

да лиши отъ права единъ пастирь и 2) защо цѣла църква иска да напусне демонстративно единъ съюзъ?

На тѣзи и други подобни въпроси ще намѣрите отговоръ, ако добросъвестно разгледате сп. „Религия“, особено брой 40, стр. 10, 11, 12, 13, 3 и 4, 6 и 7, 15 и 16. Напр., на стр. 13 ще прочетете протоколъ № 4 отъ 3 окт. — 18 дни преди Събора. А въ почит. Минист-во на В. Р. и Въроизповѣданията е депозиранъ пѣкъ протоколъ № 6 — следъ Меричлерския съборъ. Отъ тѣзи протоколи личи какъвъ е пастирь М. Ж. Марковъ и какви сж онѣзи, които сж си присвоили право да *изключватъ*. Потърсете ги, прочетете ги и освѣтлете читателитъ на „Ц. В.“ безъ тенденции, безъ злорадство. А ако правите коментари, моля бждете справедливъ сждникъ!

гр. Бургазъ, 15. XII. 1933 г.

Съ почитание: *п-ръ М. Ж. Марковъ*.

Вие нищо не опровергавате, г-не М. Ж. Марковъ. Писаното въ „Ц. В.“ е взето отъ Вашето списание „Религия“, и отъ протестантскитъ вестници „Хр. реформаторъ“ и „Зорница“, пѣкъ и Вие го потвърждавате съ Вашето писмо. Наистина съобщението на „Ц. В.“ е непълно. Допълваме го сега.

1) Ние смѣтаме, че Бюрото на обединенитъ евангелски църкви нѣма право да лишава когото и да било отъ пастирско достоинство безъ съгласието на ржководената отъ подсъдимия религиозна община, защото то е една случайна организация и нѣма озаконени права.

2) „Обединенитъ евангелски църкви“ до днесъ *нѣматъ уставъ*, завѣренъ отъ съответната властъ. Следователно, тѣ не могатъ да иматъ *права и задължения*.

3) Министерството на В. Р. и на Въроизповѣданията *до сега* — по незнайни причини — е търпѣло тоза беззаконие. Преди нѣколко дни, обаче, то е поискало отъ п-ръ Д. Фурнаджиевъ — религиозенъ представителъ на протестантитъ въ България — да даде следнитъ сведения за пастиритъ: 1) Де и колко сж следвали; 2) Ржкоположени ли сж; 3) Коя е енорията имъ и 4) Чий поданици сж? Отъ тѣзи отговори ще се разнищатъ много *интересни* нѣща: че има пастири чужди поданици, напр., синътъ на Д. Фурнаджиевъ п-ръ Василь Фурнаджиевъ, п-ръ П. Рахневъ и др., че п-ръ Ас. Симеоновъ не е пастирь, защото е провъзгласенъ за пастирь само съ протоколно решение, а не е спазенъ чл. 3 (стр. 18—19) отъ Устава на евангелскитъ църкви въ България (Пловдивъ, 1929 г.), че този уставъ не е завѣренъ и др. И най-важното, че Вашитъ сжди сж незаконни носители на непризната властъ, носятъ сждебна и морална отговорностъ за стореното въ Меричлери и — следователно — ще понесатъ заслуженото отъ тѣхната държостъ възмездие.

„Зорница“ не е съобщила още приписанитъ Ви „престѣпления“. Отъ Вашето сп. „Религия“ узнаваме, че сждитъ Ви сж роби на завистъта, себелюбието и карьеризма. Истината ще проличи.

Отци! Разпространявайте „Църковенъ вестникъ“! Вне-сете го въ всѣки български домъ! „Църковенъ вестникъ“ е вашъ помощникъ.



Боянъ Болгаръ. Парижки мозайки или Ние хората, София 1933 г. Стр. 152. Цена 50 лв. Книгата на Боянъ Болгаръ има твърде любопитно съдържание и оригинална форма. Тя е единъ оригиналенъ приносъ къмъ новата българска литература. „Тая книга не е за четеца. Тя е за човѣка. Касае се за едно пжтешествие отъ единия до другия край на Парижъ, отъ лицето до опакото на живота, едно пжтешествие отъ лицето до лицемѣрието. Една книга отъ която дълго нѣма да се раздѣляте. Една книга за която много ще се говори“. Така е рекламирана тази книга. Авторътъ ѝ е взелъ камшикъ и шиба налѣво и надѣсно, надсмива се на всичко, което столѣтията сж установили като основни, свещени начала на живота. Той е дръзъкъ всеотрицателъ, намѣста интересенъ, намѣста наивенъ и несериозенъ. Книгата подтиква къмъ размисълъ.

ИЗЪ ПЕЧАТА.

Колко вестници има въ свѣта: Германия — 3353, Съединенитъ Щати — 1942, — Франция — 1500, 255 Англия ежедневни вестници.

Ако се вземе числото на излизащитъ вестници въ съотношение съ населението на отдѣлнитъ страни, Швейцария държи първо мѣсто (507) вестници — по единъ вестникъ на 8000 души; Дания (272) вестници — по единъ на 13,000; Германия — на 18 700 жители; въ Съединенитъ Щати — на 61,000 жители. По отношение тиража, първо мѣсто държи лондонскитъ в. „Д. Мейлъ“ съ два милиона дневно.

Земята Повърхността на земята е 509,970,714 кв. км., а обемътъ ѝ — кржгло 1,081,841,300,000 куб. километра. Океанитъ и моретата заематъ повърхнина отъ 351,000,000 кв. км., а сушата 149,000,000 кв. км. съ население 1,820,000,000 жители. Най-голъма дълбочина има Великиятъ океанъ северно отъ Филипинитъ — 9,780 метра, а най-голъма височина надъ морското равнище иматъ Хималайскитъ планини — Евересъ — 8,800 метра.

Чудовищата на войната. Когато човѣчеството изпусне кормилото на своя разумъ и допусне пламъцитъ на войната да обгърнатъ земята, ето кои чудовища ще довършатъ страшното дѣло на смъртъта: *танковете*. Тѣ тежатъ до 95 тона. Въоржжени сж съ гаубици и картечници. Дебелината на бронята достига до 5 сантиметра. Най-големиятъ френски танкъ, който струва около 20 милиона лв. е въоржженъ съ едно 15 сантиметрово оръдие и 12 картечници. Той настѣпва подъ закрилата на изкуствена мъгла, произвеждана отъ собствения му апаратъ. Танкътъ преминава презъ трапове, широки 5 метра, преминава презъ 2 метра високи препятствия и пречупва дървета дебели 1 метъръ. Моторитъ му иматъ мощностъ 600 конски сили. Шофьорътъ на танка седи на бронираната кула и гледа презъ една цепапина, въ която постоянно се движатъ две стоманени плочи така, че цепапината се открива по десетки пжти въ една секунда. По този начинъ никакъвъ крушумъ не може да влѣзе презъ цепапината.

Военнитъ параходи. Америка има най-големитъ военни параходи — аеропланоносачи въ свѣта. Тѣ струватъ 5 милиарда и 400 милиона лева. Тия параходи носятъ на борда си по 100 аероплана, които свободно могатъ да отлитатъ за бой и да се връщатъ обртно на парахода.

Аеропланитъ. Единъ модеренъ бомбардироваченъ аеропланъ може да носи по три тежки бризантни бомби отъ по 300 кгр. или 30 бомби по 50 кгр., или 100 електронни пожарни бомби по 1 кгр., или, най-сетне, 5,000 бомби „бета“ отъ по 200 грама. И човѣкъ може да си представи каква богата жертва... въ покосени човѣшки животи и материални разрушения може да даде тоя посевъ отъ експлозивни надъ земята!...

Ето една таблица, която ни представя въ цифри силата на въздушнитѣ флоти на най-голѣмитѣ държави:

Държави	Разузнавателни аеропл.	Бомбардировачни	Разрушителни	Всичко
Франция	939	354	660	1953
Италия	273	436	340	1055
Англия	239	607	223	1060
Япония	767	525	294	1586
С. Щати	955	453	537	1945

СЪДЕБНА ПРАКТИКА.

Чл. 98 отъ „Правилника“ въ връзка съ чл. 458 отъ З. Гр. С. — Когато установената частъ отъ фактическото основание на иска осъществява състава на нѣкое бракоразводно основание, длъженъ ли е духовниятъ съдъ да допусне разторгването на брака?

1)... Действително нѣма данни къмъ дѣлото, че прелюбодеянието е било консумирано отъ въззиваемата и за това чл. 187, п. 2 не може да има приложение. Поведението на въззиваемата, обаче, осъществява състава на чл. 187, п. 3, буква „б“, отъ Екз. Уставъ. обстоятелството, че апелаторътъ не се е позовалъ на чл. 187, п. 3, буква „б“, е безъ значение. Установенитѣ по дѣлото обстоятелства се включватъ въ фактическото основание на насрещния искъ на апелатора, макаръ да не го изчерпватъ напълно. Не е необходимо ищецътъ да установи изцѣло фактическото основание на иска си. Ако установената частъ отъ фактическото основание на иска осъществява състава на нѣкое бракоразводно основание, духовниятъ съдъ е длъженъ да допусне развода на това основание. Бракоразводнитѣ основания по чл. 187, п. п. 2 и 3, буква „б“, отъ Екз. Уставъ, не се явяватъ едно къмъ друго въ отношение на специаленъ законъ къмъ общъ такъвъ, и поради това неосъществяването състава на чл. 187, п. 2, не изключва приложението на чл. 187, п. 3, буква „б“, ако съставътъ на последния е осъщественъ, макаръ ищецътъ да се е позовалъ изрично само на чл. 187, п. 2, отъ Екз. Уставъ. Съставътъ на чл. 187, п. 3, буква „б“ се обгръща отъ тоя на чл. 187, п. 2. Съдътъ не може поради това да премине служебно отъ чл. 187, п. 3, буква „б“ къмъ чл. 187, п. 2; но може да премине къмъ чл. 187, п. 3, буква „б“, когато е искано разторгването на брака по чл. 187, п. 2, а е установена само частъ отъ фактическото основание, осъществяваща отъ своя страна състава на чл. 187, п. 3, буква „б“... — *Решение на Св. Синодъ № 7 отъ 8. III. 1933 год.*

СЕДМИЧЕНЪ ПРЕГЛЕДЪ НА СЪБИТИЯТА.

България Законътъ за облекчение на длъжницитѣ, споредъ изявленията на м-ръ председателя, ще мине въ Камарата до края на текущия месецъ. По него все още нѣма единство въ парламентарното болшинство и изненади не сж изключени.

— Делегирани сж до всички окръжни инспекции на труда около 4 милиона лева за подпомагане безработнитѣ презъ празниците.

— Пенсиятъ за четвъртото тримесечие за т. г. отъ 25 т. м. се изплащатъ.

— Столичната община ще обяви 31 декември като день на беднитѣ. Презъ цѣлия день ще се събиратъ помощи за беднитѣ.

— Въ Университета отново имаше кързави побойща между студенти-националисти и студенти-лѣвчари. На 27 т. м. въ Математическия факултетъ стана ново сбиване, при което сж пострадали мнозина и отъ

двата лагера.

— Отъ нѣколко дни Негово Величество Царьтъ е боленъ отъ инфлуенца и пази стаята.

— Къмъ края на месецъ януарий българскитѣ владетели ще посетятъ Букурещъ и ще бждатъ гости нѣколко дни на кралъ Каролъ Румънски.

Ромъния. На 29 т. м. се произведоха избори за 71 сенатори въ Ромъния. Избрани сж предимно национал-царанисти.

Гърция. Говори се, че въ страната ще се въведе военна диктатура, начело съ сегашния м-ръ на войната генералъ Кондилисъ. Диктатурата щѣла да има времененъ характеръ — докато се прекратятъ безредицитѣ.

Турция. Ще се въведе законъ, съ който се задължаватъ всички живущи въ Турция да говорятъ на турски езикъ.

Русия. Сталинъ се готви за новия конгресъ на комунистическата партия. Говори се, че той ще иска изключването на много болшевишки дейци, неудобни за неговата политика.

Япония. Всички държави сж загрижени отъ страшния стопански дѣмпингъ, който прави Япония въ всички страни. Тя предлага индустриални произведения на баснословно ниски цени. Напримѣръ: електрическа крушка за 60 стотинки, а дамски копринени чорапи за 10 лева.

Китай. Въ страната се водятъ ожесточени сражения между правителственитѣ войски и тия на болшевишанитѣ области.

Франция. Страшна катастрофа е хвърлила въ трауръ цѣлия френски на одъ. Точно на католическа Коледа, близо до Парижъ, сж се сблъскали единъ бързъ влакъ и експресътъ. Има 200 убити и 500 ранени, отъ които мнозина едва ли ще отажатъ живи.



I. У насъ.

Редакцията на „Църковенъ вестникъ“ чести на своитѣ абонати и четци новата 1934 година и имъ пожелава всичко най-добро и спасително отъ Бога.

Намѣстникъ-председателятъ на Св. Синодъ при Министъръ-председателя. Вчера Негово Високопреосвещенство св. Видинскиятъ митрополитъ г. Неофитъ, Намѣстникъ-председателя на Св. Синодъ, посети въ министерството министъръ-председателя и министра на Външнитѣ работи и на Изповѣданията г. Н. Мушановъ и конферира съ него по редица актуелни църковни въпроси. При тая среща Н. В. Пр. Намѣстникъ-председателятъ е връчилъ на г. Министъръ-председателя писмо на Св. Синодъ заедно съ проекта за Уставъ на Българската Църква, съ което Св. Синодъ моли уставътъ да бжде внесенъ и одобренъ отъ Народното събрание.

Преустановяване заседанията на Св. Синодъ. Днесъ Св. Синодъ преустанови заседанията на своята зимна сесия. Заседанията ще бждатъ възобновени на 27 февруарий 1934 година.

Юбилеятъ на проф. Л. Милетичъ. На 24 т. м., въ Академията на Наукитъ, бѣха чествувани 70 годишнината отъ рождението и 50-годишната научна дейностъ на г. проф. Любомиръ Милетичъ, председател на Българската академия на наукитъ. Присъжествуваха на тържеството Негово Височество князь Кирилъ, министъръ-Председателъ г. Н. Мушановъ, Негово Високопреосвещенство св. Видинскиятъ митрополитъ г. Неофитъ, Намѣстникъ-председателъ на Св. Синодъ, секретаръ на Св. Синодъ Н. Пр. св. Стобийскиятъ епископъ Борисъ, общественици, писатели, професори и много граждани.

Негово Величество Царьтъ е благоволилъ да награди мастития юбиляръ съ златенъ медалъ за наука и изкуство.

Възспоменателно утро за Митрополитъ Методий Кусевъ. На 24 т. м., въ театъръ „Роялъ“, бѣ устроено паметно утро за блаженопочиналия Старозагорски митрополитъ Методий Кусевъ, съ речъ отъ г. П. Кюркчиевъ на тема: „Методий Кусевъ — едно знаме на българския духъ“. Присъжествуваха Негово Високопреосвещенство св. Неврокопскиятъ митрополитъ г. Макарий, общественици и многоброенъ народъ.

Изъ Духовнитъ училища. Коледната ваканция въ Софийската и Пловдивската духовни семинарии и въ Свещеническото училище при Черепитския манастиръ започва отъ днесъ, 30 т. м., и ще продължи до 31 януарий 1934 година

Редакционни. Ето вече измина календарната година, а нѣкои наши абонати — лица и учреждения — не сж внесли и до днесъ абонамента си, макаръ да бѣха длъжни да сторятъ това още на 1 октомврий т. г. Поради това Св. Синодъ е приканилъ всички абонати за *последенъ път* да внесатъ веднага абонамента си за минало време.

II Въ чужбина.

Сръбска църква. На 11. XII. патриархъ Тихонъ подарилъ на архиепископъ Несторъ частица отъ

мощитъ на Св. Арсений, сръбски архиепископъ, въ специална сребърна кутия, за да бжде пазена въ гр. Харбинъ, въ храма „Пр. Богородица“.

Въ Гърция. Починали сж зантенскиятъ митрополитъ Даниилъ — следъ повече отъ четиридесетъ годишно архиерейско служение и гребенскиятъ митрополитъ Николай. Последниятъ презъ 1913 год., като дяконъ на Гюмурджинския митрополитъ, бѣ изпратенъ въ България за известно време като заложникъ.

Въ о. Кипъръ още не е избранъ новъ архиепископъ, понеже английскитъ мѣстни власти не допусчатъ да се завърнатъ въ острова изгоненитъ митрополити Кириинийски и Китийски.

Св. Синодъ на Българската Църква.

ОБЯВЛЕНИЕ № 9133. На 2 януарий 1934 година, отъ 10—11 часа, въ канцеларията на Св. Синодъ ще се водятъ преговори за отдаване на предприемачъ по доброволно съгласие доставката на 1000 (хилядо) килограма хартия „мителфайнъ“, форматъ 58/84 — 36 кгр. хилядата листа, българско производство.

Приблизителната стойностъ на предприятието възлиза на около 20,000 лева.

За участие въ преговоритъ се изисква 10% отъ предложената цена въ банково удостоверение.

Поемнитъ условия могатъ да се видятъ всѣки при състственъ день отъ 17—18 часа въ канцеларията на Св. Синодъ.

гр. София, 26 декемврий 1933 год.

1—2922—1

Отъ Канцеларията.

Камбани църковни, училищни, свѣщници

първокачествени!

Винаги при Георги Д. Алексиевъ и Синове.

„Булевардъ Драгоманъ“ № 24, София

Цени намалени.

Искайте безплатно каталога ни!

1—2922—1



Печатница Т. Т. Драгиевъ & С-ие — София

Атанасъ Топлийски

Собственикъ на **църковнитъ магазини**, централа София, съ клонове въ Пловдивъ и Търново, **честитява** на всички свещеници и църковни настоятели въ България

новата 1934 година и свѣтлитъ Рождественски празници, като имъ пожелава здраве и животъ отъ Бога за много години.